

Arrest

nr. 72 816 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 januari 2008 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 11 juli 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 21.699 van 21 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam in het kader van de tweede, derde en vierde asielaanvraag de beslissing houdende weigering tot in overwegingname (bijlage 13quater).

1.2. Verzoeker heeft zich op 28 december 2010 een vijfde keer vluchteling verklaard.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 maart 2011 en 28 juli 2011.

1.4. Op 28 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 september 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B(...) A(...) A(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Charsadkhana op 22.12.1369 (13 maart 1991), district Sharestan in de provincie Uruzgan. U bent een Hazara van etnische origine en sjiietische moslim. U noch iemand van uw familie was politiek actief in Afghanistan. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 25 januari 2008. U verklaarde toen dat u tien jaar in Iran leefde, samen met uw ouders, zus en broer. U leefde er eerst twee jaar in Mashad en daarna acht jaar in Qom. Ook uw dichte familie, drie ooms langs vaderszijde en twee tantes langs moederskant leven al jaren in Iran. U heeft geen idee waarom uw ouders en de rest van de familie zolang geleden Afghanistan hebben verlaten. Uw ouders hebben nooit over een specifieke aanleiding verteld. Het laatste jaar of de laatste twee jaren voor uw vertrek uit Iran werd u in totaal vier keer opgepakt omdat uw documenten niet in orde waren. U vreest naar Afghanistan te worden gedeporteerd vanuit Iran en omwille van de slechte behandeling van Afghanen door de Iraanse autoriteiten, verliet u Iran rond 15 september 2007. Na ongeveer vier maanden kwam u in België aan waar u een asielaanvraag indiende. Op 11 juli 2008 besliste het Commissariaat –generaal (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling te weigeren, alsook de subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV), die op 21 januari 2009 een conform arrest velde. Op 11 juni 2009, 23 september 2009 en 23 december 2009 diende u resp. een tweede, derde en vierde asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen. Op 28 december 2010 diende u een vijfde asielaanvraag in. U beroept zich op dezelfde elementen. U stelt niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat de autoriteiten niet ingaan op de vraag om terug te keren. U verwijst hierbij naar de vraag van uw advocaat aan de Iraanse ambassade, alsook de pogingen van CAW. Uw vader zou ook geprobeerd hebben terug een verblijfsrecht voor u te krijgen. . Uw familie zou heden ook geen verblijfsdocumenten in Iran meer hebben. Toch overwegen ze zeker geen terugkeer naar Afghanistan, Uruzgan omdat het daar oorlog is. U zegt niet naar Afghanistan te kunnen omdat u daar geen familie heeft U verklaart verder dat een terugkeer naar Afghanistan is niet mogelijk is voor u omdat het daar onveilig is. U legt volgende documenten neer, een Afghaans paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel op 9 maart 2009, een 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart), een schrijven van CAW de Terp (Protestants Sociaal Centrum, Vluchtelingenwerk) met een schets van uw situatie. (In het administratieve dossier van uw tweede asielaanvraag waren volgende documenten aanwezig (met vertaling), kopie van Afghaans paspoort, kopie van taskara, kopie van vluchtelingenkaart, verslag radiologie, brieven van advocatenkantoor Van Eeckhaut aan Iraanse ambassade.)

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. Inzake uw vijfde asielaanvraag benadrukt u het ondraaglijke racisme en discriminatie waarvan Afghanen in Iran het slachtoffer zijn (gehoorverslag CGVS 21 maart 2011, 5de asielaanvraag p.2). U vraagt met andere woorden als Afghaan om internationale bescherming in België omwille van de problemen waarmee u geconfronteerd werd in Iran. Hierdoor voldoet u niet aan de gestelde criteria in de bovenvermelde definities. Gezien uw problemen zich voordoen in Iran dient u in eerste instantie de bescherming in te roepen van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming. De redenen die u aanhaalt om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran geen optie is, zijn niet zwaarwichtig genoeg om te aanvaarden dat u zich omwille van een gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen. De reden dat u denkt dat u niet naar Afghanistan terugkunt gaan is omdat u denkt dat het daar niet veilig is. Nochtans is de regio waar u van afkomstig bent al geruime tijd één van de veiligste van het land. Hoewel de provincie Uruzgan waarvan u verklaart afkomstig te zijn inderdaad onveilig is dient opgemerkt te worden dat de administratieve indeling van Afghanistan veranderd is na uw vertrek uit

Afghanistan en uw regio van afkomst heden ten dage geen deel meer uitmaakt van de provincie Uruzgan maar toegevoegd werd aan de nieuwe provincie Daykundi. De districten waar uw familie en u van afkomstig zijn, in het bijzonder het district Miramor en ook het district Sharestan bevinden zich momenteel beide in de provincie Daykundi en worden beschouwd als veilige regio's waar de meerderheid van de bevolking uit Hazara's – de etnische minderheid tot de welke u behoort – bestaat. Alvorens u naar België vluchtte heeft u er zich dus niet op een ernstige manier van vergewist of er op het moment van uw vertrek nog steeds zwaarwichtige redenen zouden geweest zijn die een terugkeer naar Afghanistan verhinderden.

U brengt verder geen enkel concreet gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat u problemen in de zin van de vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Er is met andere woorden geen enkele indicatie dat u omwille van uw politieke overtuiging, uw ras, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan. De regio in Afghanistan waar u van afkomstig bent is bovendien momenteel al geruime tijd één van veiligste en meest stabiele van het land. Er is geen sprake van veralgemeend willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in het district Miramor noch in het Sharestan district in de provincie Daykundi (zie hiervoor het door Cedoca opgestelde rapport dat toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratieve dossier) en de meerderheid van de personen die er wonen zijn Hazara's, net als u. U bent meerderjarig, heeft werkervaring, genoot verschillende jaren scholing en u spreekt Dari, Farsi, Hazaraki en Nederlands. Dat u geen familie meer heeft (of geen personen kent) in Afghanistan geeft in uw geval geen aanleiding om te stellen dat u er zult blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Dat u, als volwassen man, bij terugkeer naar Afghanistan geen beroep kunt doen op een familiaal netwerk kan niet gezien worden als de hierboven gedefinieerde vorm van vervolging. Men kan niet concluderen dat uw terugkeer naar Afghanistan onder die omstandigheden zou kunnen oplopen tot een mogelijke schending van een absoluut mensenrecht zoals het recht op leven of het recht om niet gefolterd te worden of het recht om geen inhumane of vernederende behandeling te moeten ondergaan. Zoals eerder gezegd kunnen echter ook andere mensenrechtenschendingen of een cumulatie van verschillende maatregelen en mensenrechtenschendingen vervolging bewerkstelligen indien ze het leven van een persoon in zijn land van herkomst zo ondraaglijk maken dat de enige mogelijkheid voor zo een persoon is om een beroep te doen op internationale bescherming. Dit wordt dan vervolging op basis van cumulatieve gronden genoemd. Op basis van uw verklaringen is het echter duidelijk dat daar in uw geval geen enkele indicatie voor is. Dat u zegt niet terug te willen naar Afghanistan valt te begrijpen doch kan niet aanvaard worden als geldige reden voor een asielaanvraag in België op basis van problemen in Iran terwijl u de Afghaanse nationaliteit bezit en er geen aantoonbare problemen noch vrees voor vervolging of ernstige schade heeft. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat de autoriteiten - of andere actoren - in Afghanistan u intentioneel schade zouden willen toebrengen.

Op basis van uw verklaringen heeft u dus niet aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten opzichte van het land van uw nationaliteit, met name Afghanistan. Het volstaat niet dat u zelf denkt dat u in Afghanistan gevaar zou kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming (James C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Canada, 1991, preface, vi). U heeft niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. Bijgevolg kan u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend. Evenmin maakt u het op basis van dezelfde verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De identiteitsdocumenten tonen immers enkel uw identiteit aan de welke niet betwist wordt. Het schrijven van CAW De Terp verwijst verkeerdelijk naar de provincie Uruzgan als de onveilige provincie waar u zou vandaan komen. Voorafgaandelijk in de motivering werd al uitgelegd waarom de provincie Uruzgan op u niet van toepassing is. Het radiologisch verslag zou rugproblemen aantonen die u in Iran ten gevolge van slagen opgelopen heeft doch objectief gezien kan het op geen enkele manier in verband gebracht worden met uw vrees ten opzichte van Afghanistan. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van

herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Hoewel u stelt dat u afkomstig bent uit het dorp Charsadkhana in het district Sharestan in de provincie Uruzgan dient opgemerkt te worden dat de provincie Daykundi in 2004 in het leven geroepen werd in Afghanistan en dat uw dorp Charsadkhana ingedeeld werd in het huidige district Miramor dat in 2005 toegevoegd werd aan de huidige provincie Daykundi. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, meer bepaald in het district Miramor, te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, meer bepaald in het district Miramor, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de provincie Daykundi door de bronnen als een rustige provincie wordt omschreven. Slechts in enkele zuidelijke districten is er sprake van veiligheidsincidenten. Voor het district Miramor wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktia, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Daykundi een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Miramor van de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij een “*beroep tot hervorming*” aantekent tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker aanvaardt dat zijn vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden t.a.v. de situatie in Afghanistan en niet ten aanzien van de situatie in Iran en legt zich neer bij de vaststelling dat hij onvoldoende bewijs bijbrengt nopens zijn persoonlijke problemen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. Verzoeker meent evenwel dat er voldoende redenen zijn om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en voert aan dat de argumentatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontoereikend is. Verzoeker betwist niet dat zijn dorp thans gelegen is in het District Miramor in de provincie Daykundi, maar kan de zuiver provinciegebonden en statische beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal niet bijtreden. Hij vervolgt dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met het volatiele en fluctuerende karakter van het gewapend conflict in Afghanistan. Volgens verzoeker moet de veiligheidssituatie in grotere gehelen worden beoordeeld, en niet provinciegebonden, daar het bijgevoegd rapport bevestigt dat er in het Zuiden van de provincie Daykundi wel degelijk veiligheidsproblemen bestaan.

Er wordt een kaart van Afghanistan en een rapport ‘*Regions: Regional Command South*’ van het “*Institute For the Study of War*” (periode 2007-2011) gevoegd aan verzoekschrift.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel concreet gegeven naar voor brengt waaruit zou kunnen blijken dat hij problemen in de zin van de vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan, (ii) er geen sprake is van veralgemeend willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in het district Marimor noch in het Sharestan district, (iii) het feit dat verzoeker geen familie meer heeft in Afghanistan in zijn geval geen aanleiding geeft om te stellen dat hij er zal blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade, (iv) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de autoriteiten – of andere actoren – in Afghanistan hem intentioneel schade zouden willen toebrengen en er bij gebrek aan objectieve gegevens om een gegronde vrees te ondersteunen geen sprake kan zijn van een internationale bescherming en (v) de neergelegde documenten bovenstaande conclusie niet kunnen wijzigen, zoals omstandig toegelicht.

2.5. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voornamelijk kritiek levert op de methode van beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij toont daarbij echter niet aan dat de gehanteerde beoordelingswijze zou verhinderen een actueel en waarheidsgetrouw beeld weer te geven van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van afkomst of zou beletten dat de commissaris-generaal tot een correcte beoordeling kan komen. Zo verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden in grotere gehelen en niet provinciegebonden en ter ondersteuning van dit argument verwijst naar een rapport ‘*Regions: Regional Command South*’ van het “*Institute For the Study of War*” (periode 2007-2011), wijst de Raad erop dat enerzijds in de informatie van het Commissariaat-generaal de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wordt besproken en pas daarna de verschillende provincies en dat anderzijds ook het rapport waar verzoeker naar verwijst eerst de algemene veiligheidssituatie bespreekt van zuid Afghanistan en daarna ingaat op de veiligheidstoestand per provincie, waarbij gesteld wordt dat de provincie Daykundi over het algemeen stabiel is maar er veiligheidsproblemen zijn in de districten Kirjan en Gizab.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert (Subject Related Briefing (SRB) “*Afghanistan*” “*Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul*” 20/01/2011; nieuwe update gevoegd bij de nota van 24/08/2011), bestaat in eerste instantie uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren. Feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als *Pajhwok* en

Quqnoos werd als illustratie bij deze analyses gebruikt. Van alle publieke bronnen blijken *UNAMA* en *ANSO* over de meest gedetailleerde analyses te beschikken, volgens de inleiding van de SRB. *ANSO* biedt tweewekelijkse korte analyses aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen en wordt door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd en ook door het UNHCR als een betrouwbare en valabele bron beschouwd. Daarenboven bevat de landeninformatie nog een document dat specifiek ingaat op de ontwikkeling van de provincie en een beschrijving van het district Shahristan. Dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met het volatiele en fluctuerende karakter van het gewapend conflict in Afghanistan, kan niet worden bijgetreden.

In de SRB wordt vermeldt dat de provincie Daykundi door *ANSO* wordt gecategoriseerd als een met "lage onveiligheid". In de districten Gizab en Kirjan heeft *ANSO* het over "low intensity combat". Uit de door verzoeker gehanteerde informatie van het "*Institute for the Study of War*" blijkt eveneens dat de veiligheidssituatie in de provincie over het algemeen stabiel is en dat er zich enkel veiligheidsproblemen voor doen in de meest zuidelijke districten, Kirjan en Gizab. Ook het UNHCR adviseert in zijn richtlijnen niet om aan Afghanen afkomstig van de provincie Daykundi een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Er kan bijgevolg op grond van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de nota en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat er actueel in Daykundi een ernstige bedreiging bestaat van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker niet aan dat de situatie in de provincie een "reëel risico op ernstige schade" voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er andere elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS